

Соціальні ініціативи в дії: всеукраїнський форум соціальних програм пройшов у Новомосковську

Доброчинні програми. Всеукраїнський форум соціальних програм, що пройшов у Новомосковську Дніпропетровської області, зібрав очільників, представників церков та активістів різних соціальних напрямків. Служіння дітям-сиротам, людям з інвалідністю, ув'язненим і нужденним обговорювали протягом трьох днів.

Микола Кулеба, уповноважений Президента України з прав дитини:
«Церква є шаленим ресурсом вирішення соціальних проблем для держави. І держава сьогодні звертається до церкви для того, щоб отримати цю допомогу. Саме допомогу людей, які не байдужі. Допомогу людей, які кожного дня працюють над тим, щоб рятувати таких дітей, рятувати сім'ї. Оце є об'єднання зусиль. І на мою думку, це врятує Україну сьогодні і це підніме Україну на високий щабель і соціального, і економічного розвитку. Коли ми всі згуртуємося, коли ми будемо чути один одного, коли ми будемо надавати підтримку один одному».

Шість відсотків населення України – це люди з інвалідністю. Щодня вони стикаються з низкою перепон: відсутність зручної інфраструктури, нерозуміння з боку влади і навіть осуд оточуючих. Ірина Твердохліб розуміє ці проблеми, як ніхто інший, адже сама у інвалідному візочку вже чверть століття. І в СРСР, і в Україні соціальний доступ для людей з інвалідністю залишається мрією. Ірина є громадською діячкою, і вона попиклувалася, щоб на парковках у її рідній Полтаві з'явилися місця для людей з інвалідністю. Інспектує громадські місця щодо доступності. У своєму виступі наголосила, що треба докласти максимум зусиль для адаптації міського простору для

будь-якої людини.

Ірина Твердохліб, громадська діячка: «Дуже добре, коли йде допомога, це дуже добре. Але ще є гідність людини. Я хочу самостійною бути. Господь мене для того і створив, щоб я була самостійною. Не треба мене привчати до споживацького стану. Дайте мені компенсаторно повний спектр цього життя, яке існує. Понизьте пандуси, понизьте бордюри, заберіть бордюри. Зробіть саму оту свідомість ментальну, що всі ми гідні. Ми гідні цього життя, в якому проживаємо».

Адвентистська церква допомагає людям з порушенням слуху. Надає супровід перекладача жестової мови, створює відео-контент із сурдоперекладом.

Олександр Слюсарський, координатор служіння глухим Адвентистської церкви в Україні: «Важно передати сообществу глухих людей інформацію: чем живет мир, как живет мир, страна, город наш, где мы находимся. Поэтому то, что делает телеканал «Надія», это как раз ответ на запрос этих людей дать им информацию на их языке».

Видають літературу та аудіо-матеріали для людей з порушенням зору. Людям з порушенням опорно-рухового апарату надають безкоштовно візочки.

Павло Ліберанський, керівник служіння людям з інвалідністю Адвентистської церкви в Євразійському регіоні: «Социальные службы государства могут дать этим людям что-то материальное, позаботиться и так далее, нанять людей, которые ухаживают. Но они не могут дать то, что идет из сердца, а не просто из кармана, из бюджета. Верующие люди призваны вкладывать свое сердце в жизни и обстоятельства этих людей. Есть помощь людям транспортом. В некоторых городах есть такси бесплатное. Люди просто выделяют время и возят людей в поликлинику, в магазины, чтоб люди дома не сидели. Это – непростое дело. Мы сейчас его развиваем».

Популярності в Україні набирає капеланське служіння. Капелан –

це представник церкви за її межами. Працює в навчальному закладі, лікарні, в'язниці, поліції, пожежній службі, створює духовну атмосферу у відповідній організації. В нашій державі на законодавчому рівні затверджено лише пенітенціарне капеланство. Сергій Луцький, відповідальний за капеланське служіння Адвентистської церкви в Україні, розповів про особливості цієї роботи та навів приклади змінених життів.

Сергій Луцький – відділ капеланського служіння Адвентистської церкви в Україні: «Традиційно в нашій країні капелани більше всього працюють по в'язницях. Допомоги потребує також персонал в'язниці. Робота з сім'ями людей, особливо ув'язнених. Може бути навіть служіння сім'ям жертв оцих людей, які знаходяться у в'язниці. Медичний капелан – це особливий підхід, є різні категорії людей: важко хворі люди, є люди які при смерті, хтось помирає навіть, є служіння сім'ї».

На зустрічі особливу увагу приділили допомозі дітям-сиротам і позбавленим батьківської опіки, адже в Україні 105 тисяч дітей, які проживають в інтернатних закладах. Більшість з них, виходячи з інтернатів, не пристосовані до життя у суспільстві. Якими б чудовими не були умови в державних установах, вони не дають найголовнішого – моделі сім'ї, моделі життя. Альтернативою державним установам є дитячі будинки сімейного типу та прийомні сім'ї. Євген Ткачишин, директор благодійного фонду «Альфа-Нік» та батько 10 дітей, 7 з яких прийомні, поділився своїм досвідом.

Євген Ткачишин, директор благодійного фонду «Альфа-Нік»: «Мы считаем, что семейная форма воспитания – это самая лучшая форма воспитания, где может воспитываться ребенок. Поэтому, мы принимаем детей из интернатов, из приютов, чтобы помочь им, подготовить их к самостоятельной жизни, подставить плечо и обрести близких людей, которые будут сопровождать их. Это преимущество, которое имеет приемная семья или детский дом семейного типа».

Проте не всі вихованці інтернатних закладів можуть знайти

родину, стверджує керівник проекту наставництва для дітей в Україні «Одна надія» Тетяна Іордан. Більшість таких дітей не мають юридичного статусу дитини-сироти або позбавленої батьківської опіки. Єдиний законний вихід – це наставництво. Завдяки йому можна допомогти будь-якій дитині.

Тетяна Іордан, керівник проекту наставництва для дітей з інтернатів «Одна надія»: «Наставничество заключается в том, чтобы пришел один добрый, хороший волонтер. Человек, который желает помочь ребенку почувствовать, что он хороший, почувствовать, что он чего-то достоин в этой жизни, показать ему жизнь, раскрыть свои интересы, показать свою работу, показать какие-то навыки. Обучить ребенка, чтобы он умел готовить еду, и это пригодится ему в самостоятельной жизни, чтобы он умел пользоваться карточкой банкомата, останавливать маршрутку, готовить чай, угощать – совершать разные-разные вещи».

Аби стати наставником, треба знайти час для цієї відповідальної справи. Звернутися до соціальних служб, пройти спеціальне навчання та співбесіду у психолога. Укласти офіційний договір з дитиною та закладом, в якому вона перебуває. За дев'ять років програми півтори тисячі дітей отримали наставника.

Тетяна Іордан, керівник проекту наставництва для дітей з інтернатів «Одна надія»: «Я дважды наставница. Могу сказать, что сложно быть наставником, но это увлекательнейший процесс. Никакие сложности, с которыми я сталкивалась в наставничестве, никогда не перекроют тех благоприятных радостных моментов и ощущений, которые ты получаешь, когда ты наставник. В принципе, ничего смертельного или слишком тяжелого в этом процессе нет. Если ты как человек действительно хочешь помочь одному ребенку, а не спасти целый интернат на сто детей, то у тебя это получится».

Катя, перша підопічна Тетяни, добре пам'ятає жахи життя з батьками та існування в стінах інтернатного закладу. Сьогодні

їй 20, вона готується створити родину і дуже радіє, що її життя змінилося завдяки зустрічі з Тетяною.

Катерина, вихованиця проекту наставництва «Одна надія»:
«Важно, когда с девочкой-подростком общаются про парней. Таня была тем человеком, который общался со мной об интимных отношениях, об отношениях вообще с парнями и т.д. Она заменила мне маму, старшую сестру».

Ідеї соціальних служб роз'їхалися по Україні разом з учасниками форуму. Якщо вас зацікавив якийсь із напрямків допомоги людям, долучайтеся без вагань.

Інна Кампен, організатор форуму соціальних програм:
«Социальная работа включает в себя комплекс усилий. То есть, нужно помочь человеку выйти на другой уровень жизни. А ему – не просто принять помощь, а быть готовым идти шаг за шагом для того, чтобы завтра самому кому-то помогать. Вот это, наверное, конечная цель любой настоящей благотворительности».

Наталя Копилова, Олександр Федоров, Дніпровщина, «Вісті надії»